

A római *novella* Bowden-ház

Zúg a varrógép, nagyanyám lábbal hajtja, szegi be az új függönyt. Azt mondja, nem bírja nézni, hogy már június végén meguntam a nyári szünetet, miközben ott az egész világ. Nagyanyám már bejárta, de általában nem a látnivalók vagy az élmények miatt utazik. A helyi termékekből szeret válogatni, alkudni, két árért hármat venni, hazahozni, megmutatni, elmondani, hogy külföldről van. Rajta kívül nem ismerek senkit, aki télen utazott volna Törökországba, ráadásul busszal. Ott akart bundát venni, nyáron nem lehet felpróbálni, és megállapítani, hogy az összes közül, melyik a legmelegebb. Azt sem bánta, hogy elakadtak a hóban, és napokig vesztegeltek a mínuszos hidegben a rossz török utak közepén, étel és ital nélkül. Őt fafuryám van már a zakopanei piacról, és ismerem az ukrán édesipar legkelendőbb termékeit az elmúlt tíz évből. Pezsegőporos robbanós cukorka, tejkaramella, Kyiv Vechirny, Teatralnyi, Alionka, ezekből mindig van a konyhaszekrényében. Megvárja a hat órát, és csúcsidőn kívüli percdíjjal tárcsáz egy számot az ábécé sorrendben írt, bőrkötéses telefonregiszteréből, aminek borítóján a mariazeili háromtornyú templomot látni, onnan hozta emlékébe. Misit hívja, ő a kedvenc rokonom, két éve nem láttam. Négy évvel idősebb nálam, felvették a műegyetemre, de végül nem kezdte el, most Olaszországban készít és szerel kerékpárokat egy garázműhelyben. Mindenhol vele voltam először. Rockkoncerten, fesztiválokon, budapesti klubokban, a legtöbb barátomat rajta keresztül ismerem. Én is beszélhetnék vele, de most nagyanyám akarja elintézi nekem, hogy egy kis időt ott tölthessek nála Rómában.

Misi azt mondja, szívesen fogad, onnantól kezdve minden nap chatelünk MSN-en, mesél arról, milyen látnivalókat akar megmutatni, hol fogunk koktélozni, helyzetjelentéseket küld arról, hogy ott mennyivel melegebb van, szinte elviselhetetlen a hőség. Az új barátait hasonlítja az itthoniakhoz, kit hogyan kell elképzelnem, milyen arcok veszik körbe. Furcsának találok, hogy Misi elmegy Olaszországba, és nem olaszok a haverjai. Csupa Michael,

Peter, Tom. Mindegyikük ugyanúgy öltözködik. Színes pólók vagy rövidujjú ingek, világos színű short, még a hajuk is nagyjából egyforma, inkább jut eszembe róluk Kalifornia, mint Róma, ahol landolás után Misi sietősen visz a taxihoz, el sem veszi a bőröndömet.

– Olyat mondok, hogy azt nem hiszed el – kezdi. Megismerkedtem egy lánnyal, és tudod hogy hívják? Agnieszka. Az az Ágnes lengyelül. Tudtad, hogy így van a neved lengyelül? Nem becézve, hanem alpból így van. Néhány hete jött be a műhelybe egy régi cangával, hogy fessük át, kicsit dobjuk már fel. Hallod, egyből éreztem, hogy aztakurva, ilyen nincs. Szóval most ő van, tart is már egy ideje.

Meg sem kérdezi milyen volt a repülőút és nem érdeklődik az otthoniak felől sem. Nem veszi észre, hogy más a hajam, mint két évvel ezelőtt, hogy magasabb is lettem, és azt az övtáskát hoztam magammal, amit ő hagyott nálam, de akkoriban hiába kérdezte többször is, mindig letagadtam. Út közben megismerem az első látványosságot, Agnieszkat, pedig ott sincs. Mire Misi albérletébe érünk, már mindent tudok a lány munkájáról, ízléséről és a családjáról. Az anyja rendőrnő, az apja egy szépségipari cégnél adminisztrátor. Misi szerint a szerepek ilyen felcserélése a legnagyobb vicc, amit valaha is hallott. Ha más mondja neki, nem Agnieszka, akkor el sem hiszi, hogy van ilyen furcsa párosítás, ilyen érdekes véletlen. Főleg Lengyelországban. Ahol Agnieszka él. Nem egyedül, hanem a szüleiével. De most itt Rómában egyedül lakik egy garzonban. Nem nagy, de mondhatni belváros. Külföldön élő rokonáé, ezért csak a rezsit kell fizetnie. Ilyen szerencséje van. Igazi vízöntő. Misi nem hisz a horoszkópban, de Agnieszka más, ő tényleg igazi vízöntő. Minden illik rá, amit a csillagjegy jellemzésénél olvasott. Kedves, vidám, megfontolt, türelmes, megértő, barátságos.

Látni szeretnék mindent, amit a magazinokban, filmekben mutatnak Rómáról. Az Angyalvárnál kezdünk, Misi nem jön be velem, mert nem akar fizetni a belépőjegyért. Azt mondja látta már eleget, kinn megvár, addig megírja bókként Agnieszkanak, hogy ezt a helyet róla nevezték el, de jól meg kell fogalmaznia. Az olasz elnevezés szerint az Angelo hímnemű, azt azért mégsem mondhatja neki, hogy egy férfiangyalra hasonlít. Megírtam neki, szerinted gáz, kérdezi. Nem tudom, nem is érdekel. Mégis folyamatosan kérdez. Talán sok volt ez a hasonlat, nem? Szerinted lemerült a telefonja? Ha te kapnál ilyet, most hülyének néznéd, aki írta? Nem nézném. Az épületeket nézném, meg a szökőkutakat. Lenyűgöz a város, a legkisebb templomba is benézünk, sorra pipáljuk ki a kötelezőket. A nap végére nagyon meg is éhezem, enni akarok egy igazi olasz vacsorát, mondjuk tésztát,

jó sok parmezánnal. Előtte antipastit, a végén meg tiramisut. Olívabogyót. Fagyit. Már-mint gelatót. Limoncellót rendelni meg kávét. De Misi azt mondja a görög gyrososhoz kell mennünk, olyan eredeti gyrost csak ott lehet kapni, vagy el kell menni érte egészen Görögorszáig. Nem vágyom eredeti görög ízekre a római romok alatt. Mégis rábeszél, hús, megyünk, nekik már szinte szertartás, hogy Agnieszkával ott zárják a péntek estét, mondja, meg is kérdezi tőle, hogy eljönne-e velünk, legalább bemutatná, de semmi választ nem kap. Gyrost rendelünk borjúból. Az étterem falán képek, Zeus, Héra, Pallasz Athéné. Próbálok azt képzelni, nem is görög, hanem római istenek.

Mennünk kell. Ez Misi első mondata másnap reggel. Bowdenházat kell vennünk az Agnieszka bringájához, mondja. Egy ilyen kaliforniás haverja hozta neki rendelésre valahonnan, ki kell mennünk érte La Giustinianába, hogy átvehessük tőle. Egy óra oda, egy vissza, valamennyit meg ott vagyunk. Keresem az interneten La Giustiniana városrész látványosságait. Az állomáson kívül nem említenek semmit. Órákat utazunk egy bowdenháért meg a Stazione di La Giustinianáért. Agnieszka kap képet az alkatrésztől, egy szmájlival díjazza egész délelőtti programunk termését, egy párméteres színes drótot, ez a bowdenház. Nem tudom, honnan kapta a nevét. Máshogy képzeltem el, pont mint az uralkodóházakat. A délutánunk már a szmájl megfejtésével telik. Misi újra és újra megnézi a két karaktert, jönnek a kérdések megint. Anyám felhív, rám parancsol, hogy a Szent Péter tér nem elég, a Vatikáni Múzeum is kötelező, holnap ott kell kezdenünk, nem jöhetek haza úgy, hogy nem láttam, mert nagyanyám is azért adta a száz eurót, hogy viselkedjünk keresztényként. Veszek pár képeslapot, Misi a kosaramban Szent Kingára cseréli Szűz Mária arcképét, ő a lengyelek védőszentje, küldjem ezt, a többi szent ügyis unalmas, azok vannak otthon is, innen akármilyet lehet választani. Szent Kinga portréjával megköszönöm nagyanyámnak a száz eurót, ráírom a lapra, hogy éljen Lengyelország, és teszek utána három pontot. Fekete rózsafüzért viszek ajándékba, hogy a templomban majd elmondhasa, innen van. ■ ■ ■

Szentlélek-Szabó Ágnes (1990): író, költő. Szerencsen nőtt fel, jelenleg Budapesten él, marketing és kommunikáció szakterületen dolgozik.

